

SPIRIT ANIMÁKS™

SZELLEMÁLLATOK

6. könyv

ERŐPRÓBA

ELIOT SCHREFER

A NEMZETI KÖNYVDÍJ DÖNTŐSE

SPIRIT ANIMALS

SZELLEMÁLLATOK

sorozat megjelent kötetei:

BRANDON MULL:
VADNAK SZÜLETETT – *Szellemállatok 1.*

MAGGIE STIEFVATER:
A HAJSA – *Szellemállatok 2.*

GARTH NIX – SEAN WILLIAMS:
VÉRKÖTELEÉKEK – *Szellemállatok 3.*

SHANNON HALE:
TŰZ ÉS JÉG – *Szellemállatok 4.*

TUI T. SUTHERLAND:
ÁRRAL SZEMBEN – *Szellemállatok 5.*

ELIOT SCHREFER

ASPIRIT
ANIMAS
SZELLEMÁLLATOK
6. könyv

ERŐPRÓBA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

*Ombwének és Oshwének,
két bonobónak, akik rabul ejtették a lelkemet.
– E. S.*

FOGLYOK

BUMM!
Abeke felriadt álmából, egész testében reszketve. Először azt gondolta, hogy biztosan csak álmodta a zajt. Azután újra meghallotta.

BUMM!

Abeke felpattant, és kis híján beütötte fejét a mennyezetbe. A bokájára erősített béklyó lánc Meilinek csapódott, és a lány felébredt.

– Mi történt? – kérdezte Meilin, vakon tapogatózva a sötétben.

Abeke kábultan emlékezett rá, hol is vannak: még mindig egy vitorlás hajó börtönében gubbasztottak, úton a Hódítók dél-nilói tábora felé. A lány egyszer már korábban is a Hódítók egy hasonló hajóján találta magát – csak éppen akkor még díszvendégnek számított. Paplanos ágya volt, aranykeretes tükör lógott a kabinjában, és szabadon járhatott-kelhetett

a fedélzeten. Nem lökték be a börtönbe, ebbe a parányi, vaksötét, megerősített zárkába a hajó gyomrában, ahol nem halatszott más, csupán a deszkák szüntelen nyikorgása és a patkányok neszezése.

Sőt, még a bebörtönzés sem volt elég; Abeke és Meilin bokáját egy súlyos láncsal meg is béklyózták.

– Hangok! – suttogta Abeke sűrűn. – Jön valaki. Állj fel gyorsan!

Meilin kecsesen talpon termett; sikerült zajtalanul mozognia, még a bokájára nehezedő láncsal is. Habár legyőzték és bilincsbe verték, tovább élt benne a vérbeli harcos ösztöne.

A beszűrődő gyertyafény más körülmények között biztosan haloványnak hatott volna, ám a csaknem vaksötétben töltött napok után Abeke szeme káprázott a hirtelen világozágtól. Amint a szeme hozzászokott a fényhez, egy fiút pillantott meg az ajtónyílásban. Magas volt és izmos, bőre sápadt, szemében bocsánatkérés csillogott. Shane.

Habár egy csöppet sem kedvelte a Hódítókat, Abeke tisztában volt vele, hogy Shane lehet közöttük az egyedüli szövetségesük. Hosszú hajójútk során csupán a fiú hozott nekik ennivalót és friss vizet. Nélküle bizonyára meghaltak volna.

Abeke megérezte a Meilimből áradó düh hullámain, de a zhongi lány mégis hallgatott. A Shane-nel való kapcsolata egyedül Abekére tartozott, neki kellett megbirkóznia vele.

– Jól vagytok? – kérdezte Shane. Barátságosan és kedvesen csengett a hangja, Abeke azonban nagyon is tudatában volt a fiú oldalán csillogó kardnak és a fölöttük gyakorolt hatalmának. Shane még mindig a fogvatartóik közé tartozott. Ráadásul bármikor előszólíhatta vérszomjas rozsomákját. Abeke meg volt győződve róla, hogy óriási leopárdja, Uraza más esetben könnyedén ártalmatlanná tenné a fiú szellemállatát, míg azonban egy rozsomák szűk helyen is tökéletesen tudott küzdeni, Uraza hátrányban volt.

– Már amennyire a körülmények között lehetséges – válaszolta Abeke kimérten, szándékosan megcsörgetve a láncát.

– Nagyon sajnálom – sóhajtotta Shane. – Megmondtam nekik, hogy semmi szükség bilincsre. – Egy pillanatra elhallgatott, tekintetét a mennyezetre szegezte. Odafentről kaparó, csoszogó hangok hallatszottak. – Különben is, már vége a börtönben töltött rabságnak. Megérkeztünk az erődünkbe.

Abeke szeme összeszűkül. Talán Shane azt várja, hogy most megkönnyebbüljön? Egy cseppet sem élvezte a hajó gyomrában töltött napokat, de pontosan tudta, hogy bármilyen sors vár is rájuk a Hódítók erődítményében, sokkal rosszabb lesz. Vajon fel akarják áldozni őket Gerathonnak, a Nagy Kígyónak? Vagy talán rákényszerítik, hogy igyon a borzalmas Epéből? Akkor Abeke is akarat nélküli bábbá válna, akit a könyörtelen Nemes Vad kedvére rángathatna, akárcsak Meilint.

Abeke csak nagy nehezen tudta megőrizni az önuralmát. Amikor azonban eszébe jutott az a szörnyű nap Mulop barlangjában, rémisztő képek villantak fel a fejében: ahogyan Meilin ujjai megragadták a karját, csontig hatolva, mialatt kíméletlenül levonszolta a sziklás partra. Ahogyan küszködve igyekezett kiszabadulni, mígnem Meilin botja hatalmas erővel lesújtott a koponyájára... és elsötétült körülötte a világ.

– *A mi erődünkbe?* – kérdezte Abeke, elhessegetve a rettenetes emlékeket. – Na, és kié volt, mielőtt a Hódítók elfoglalták?

– Régen a nilói sztyeppék egyik uraságának palotája volt – válaszolta Shane újabb sóhajjal. – Figyelj! Nem vagyok rá büszke, hogy elfoglaltuk valakinek az otthonát. A korábbi tulajdonos még életben van, és megteszek minden tőlem telhetőt, hogy gondoskodjam az itt dolgozó és élő nilóiak biztonságáról és jólétéről. Próbálok a lehető legjobbat kihozni a helyzetből.

Abeke összefonta maga előtt a karját, és a homlokát ráncolva nézett rá.

– Kérlek, gyere velem szépen és engedelmesen, Abeke! – kérte Shane lesütött szemmel. – A saját és Meilin érdekében.

Abeke gyors pillantást vetett Meilinre, aki alig észrevehetően bólintott.

Ha valóban Shane lehet az egyetlen szövetségeseük a Hódítók táborában, tanácsosabb megőrizni a jóindulatát, míg nem sikerül kiszedni belőle minden szükséges értesülést.

– Jól van – felelte Abeke. – Nem fogunk ellenállni, Shane. Mutasd az utat!

Igencsak nehéz feladat volt megláncolt bokával felmászni a hajó létráján. Abeke egy fokot lépett, megvárta, amíg Meilin közvetlenül mögé ér, azután tett még egy lépést. Végül is kibukkantak a szabad levegőre. Legalább felhők borították az eget, bár még így is vakító volt a nappali fény. A világosságra érve Abeke kénytelen volt szorosán becsukni a szemét, könnyek patakzottak végig az arcán.

Shane már odafenn várt rájuk, erős kezével felhúzta Abekét és Meilint a létra utolsó fokáról, és a fedélzetre ültette őket.

Abeke szeme csak lassan szokott hozzá a vakító fényhez. Amikor azonban sikerült, hirtelen elakadt a lélegzete.

A hajó fedélzetén tucatnyi Hódító szorgoskodott, éppen egy csónakot pakoltak meg, hogy kievezzenek vele a partra. A katonák egyszerű bőrpáncélt viseltek egyenruha gyanánt, mellvértjüket olajjal dörzsölték feketére. Ez a páncél nem valamiféle ünnepi szertartás céljait szolgálta, hanem közelharcra készült.

A nilói harcosok ellen, gondolta magában Abeke keserűen. Olyan emberek ellen, akik az otthonukat próbálják védeni.

Zerif is ott állt, alig egy lépésnyire; az a Hódító, aki egykor elhitette Abekével, hogy a jó oldalra állt, amikor a Pusztító seregeihez csatlakozott. Még mindig ugyanolyan jóképű volt, rövidre nyírt szakállával és ráncokkal sűrűn barázdált arcával. Mellette egy törekeny asszony várakozott, akit Abeke északi kalandjuk óta nem is látott: Aidana, Rollan édesanyja. Habár láncok nélkül, szabadon állt a fedélzeten, megviselt arcával és elgyötört tekintetével maga is inkább fogolynak látszott. Abeke most először érzett némi megkönnyebbülést, amiért Rollan most nincs a közelükben; bizonyára összetörte volna a szívét, ha ilyen riasztó állapotban kell látnia az édesanyját.

Ám ez még nem volt minden. Aidana oldalán egy lány állt, akit Abeke nem ismert fel. Magas volt, arca sápadt, óriási szempárral, szája azonban alattomos mosolyra görbült. Fekete bőrből készült öltözetet viselt, póklábak mintájára faragott elefántcsont sávokkal díszítve. Metsző pillantását Abekére és Meilinre szegezte, majd Shane felé fordult. Ajka alig mozdult, amikor megkérdezte:

– Csak nem azok a kis molylepkék, akiket olyan nagy igyekezettel próbáltál a hálódba csalni, bátyám? Most csalódást okoztál.

Bátyám! Abeke szemügyre vette a lány markáns állát, magasan ívelt arccsontját, sűrű, világosszőke haját, és rögtön észrevette a hasonlóságot. Shane testvére is a megjelöltek

közé tartozott; egy jókora, sirály méretű pók trónolt a vállán. Sárga sávos, hájas hasa elárulta, hogy méreggel támad az el-lenségeire.

Shane egy pillanatra döbbsent arcot vágott húga szavai hallatán, de szavai csöpögtek a maró gúnytól, amikor megszólalt:

– Drina! Szeretnéd nekünk újra elmesélni, hogyan maradtál alul nem is egyszer Zöldmenedék kapusával szemben? Vagy inkább mégsem szeretnél beszélni róla?

Shane szándékos sebet akart ejteni. Most Drinán volt a sor, hogy sértett arcot vágjon, bár amikor észrevette, hogy Zerif figyelemmel kíséri a szóváltást, megkeményítette az arcát, megvető kifejezést öltve. Abeke megérezte, hogy ha Zerif történetesen nincs jelen, bizonyára másként alakult volna a beszélgetés a két testvér között.

– Elég! – mordult rájuk Zerif, amint Drina éppen szóra nyitotta a száját, hogy visszavágjon. – Már küszöbön áll a nilói győzelem... Semmi szükség rá, hogy éretlen kölykök módjára hajba kapjunk egymással.

Abeke megkockáztatott egy lopott pillantást Meilin irányába. A Hódítók sorai között mutatkozó széthúzást könnyen a saját hasznukra fordíthatják. Meilin azonban mozdulatlanul gubbasztott a fedélzeten, nyitott tenyerét a térdére fektetve, csukott szemmel. Semmit sem fogott fel abból, ami körülötte zajlott.

A négy Hódító – Shane, Zerif, Aidana és Drina – meredten bámult le a fedélzeten ülő Abekére és Meilinre. Közben a nap előbukkant a felhők mögül, és a hirtelen, vakító fényben Abeke képtelen volt kivenni a vonásaikat. Négy sötét alak rajzolódott ki az égboltból kivágva, sötét árnyként tornyosultak a láncra vert lányok fölé. Abeke nyomorultul érezte magát, amiért olyan tehetetlen előttük.

– Nem nyújtanak veszedelmes látványt, ugye? – kérdezte Zerif. – Bár azt már az első pillanattól tudtam, hogy Abekétől nem kell tartanunk. Már az apja is egyértelműen csalódott a saját lányában. Most pedig biztosan még csalódottabb lehet, hogy Okaihee az elfoglalt terület kellős közepén fekszik.

A tehetetlen düh ismerős indulata fortyogott Abeke szívében. Mint otthon a falujában, még régen, amikor a nővére, Soama félresöpörte Abeke haját az arcából, és számba vette húga temérdek szépséghibáját. Soama semmire sem vágyott jobban, mint hogy csinosnak érezhesse magát, és ezt úgy érthette el legkönnyebben, ha érezteti a húgával, hogy csúnya. Abeke akkor megtanult uralkodni magán, hogy egyetlen arcvonása se rezdüljön, így hát most is megpróbált közömbös és higgadt maradni. Mégis szívből vágyott rá, hogy szabadon engedhesse Urazát, és végignézze, ahogyan a leopárd Zerif nyakába mélyeszi éles fogait. A Hódító szellemállata, egy sakál, ott tekergőzött gazdája bokája körül. A bestia tekintete éberén csillogott, éles fogai elővillantak lihegés közben. Drina

pókja még mindig a lány vállán gubbasztott, mintha ugrani készülne. Bolondság lett volna támadást kezdeményezni.

– Talpra! – parancsolta Zerif.

Abeke habozott, Meilin viszont nehézkesen felállt, csörgő láncokkal. Abeke ránézett a zhongi lány arcára; teljesen kifejezéstelen volt. Egy pillanatra megrémült, hogy Meilin talán nem is önmaga, hanem Gerathon irányítja az akarátát. Azután megpillantotta Meilin ökölbe szorított kezét.

– Most pedig – folytatta Zerif kegyetlen vigyorral. Elégedetten összefonta mellén a karját. – Térdelj le újra!

Abeke gyors pillantást vetett Shane irányába, aki nyilvánvaló értetlenséggel állt Zerif kegyetlen viselkedése előtt. Meilin egész testében reszketett a dühtől. *Ne támadj!*, kérlelte Abeke gondolatban. *Nem ez a megfelelő pillanat.*

– Hallottad a parancsot: *térdre!* – Drina lába mozgásba lendült. Gyors volt, sokkal gyorsabb, mintsem Abeke sejtette. Mintha a lánynak ugyanolyan reflexei lettek volna, akár a pókjának. Még észbe sem kaptak, Abeke és Meilin máris újra térdre hullott. Abeke keményen beütötte az állát a fedélzeti deszkákba, érezte a vér ízét a szájában.

– Drina! – hallotta Abeke Shane hangját. – Hagyd abba!

Abeke a következő, hosszú pillanatban nem nyitotta ki a szemét. Meglepetten hallotta Drina bűnbánó hangját, amikor ismét megszólalt:

– Sajnálom, bátyám.

Zerif diadalmasan felkacagott.

– Gar parancsba adta, hogy vigyük ki őket a partra, de bizony egy árva szóval sem említette, *hogyan* hajtsuk végre az utasítást. Amikor utoljára találkoztunk, Abeke megpróbált egy nyilat röpíteni a szívembe. Jogom van hozzá, hogy megfizessek érte. Én azt mondom, ússzanak ki!

Shane tiltakozni kezdett, de mindhiába, Zerif ügyet sem vetett rá. Abeke érezte, amint egy súlyos bakancs a hátába rúg, majd gurulni kezdett előre a fedélzeten. Egy röpke pillanatra megfékezte a lánc, ami Meilinhez kötötte. Felhangzott egy tompa puffanás, utána pedig egy fájdalmas kiáltás, amikor Zerif teljes erejéből megrúgta Meilint is. Abeke hallotta, ahogyan a másik lány végigcsúszik a fedélzeten, azután lefelé zuhan.

Egyenesen a tengerbe.

Abeke foggal-körömmel kapaszkodott a fedélzeti deszkákba, kétségbeesetten próbált fogódzót találni, de csupán forgács és szilánkok maradtak a kezében. Megütötték a fülét Meilin kiáltásai a hajó oldalán túli mélységből, súlya Abekét is húzta lefelé magával. Utoljára Shane megrökönyödött arcát látta, amikor végül átzuhant a hajó oldalán a levegőbe. Hallotta Meilin elkeseredett csapkodását, majd a következő pillanatban Abeke is a vízbe csobbant.

Abeke gyomra lesüllyedt, és a hideg sós víz marta a száját. A súlyos lánc lehúzta őket a mélységbe. Abeke ösztönösen

úszni próbált, erőteljes tempókkal tört a felszín felé. Csaknem lehetetlen volt bármennyit is előrehaladni; teljes erejét megfeszítve tudta csak megállni, hogy tovább süllyedjen. Meilin valahol odalenn vergődött, lerántva Abekét is.

Végül csökkent a lánccsuszulás, és Abekének sikerült a víz felszínére törnie. Riadtan csapkodott a vízben, nehogy újra elmerüljön a mélybe. Csípte szemét a só, de meglátta maga mellett Meilint is, aki éppolyan keményen küzdött, hogy a felszínen maradjon. Abeke izmai máris fájdalmasan égtek az erőfeszítéstől. Érezte, hogy már csupán pillanatokig tarthatnak ki, mielőtt erejük fogytán menthetetlenül elsüllyednek.

Meilin levegő után kapkodott, és a lánccsuszulás egyre nehezebb lett. Abekének nem volt ereje, hogy felpillantson a hajóra, de hallotta Shane segélykiáltásait a távolból, Drina pedig Zeriffel ordított. Még a lány hangjából is rémült kétségbeesés áradt.

Shane lekiáltott a mélybe:

– Abeke, ússzatok ki a partra! Ússzatok a partra! Nincs messze.

Abeke rémült tekintete a partot kutatta. Shane tévedett. A bokájukra nehezedő lánccsal, sós vízzel küszködő tüdejükkel lehetetlen vállalkozásnak tűnt, hogy elérjék a partot. Mégsem volt más reményük.

– Meilin! – kiáltotta. – Ez lehet az egyetlen esélyünk! Gyere!

Drina rikácsolásának és Shane ordítózásának közepete Abeke tempózni kezdett. Úgy érezte, mintha valaki tüzet szított volna sajtó lábában. Legalább Meilin mellette úszott, tartva Abeke csigalassú iramát a vízen keresztül. A zhongi lány is üvöltött a kimerültségtől.

– Gyerünk, Meilin! – biztatta Abeke úzás közben. – Sikeredülni fog!

Elszántsága ellenére Abeke karja lassulni kezdett. Lába megadta magát a könyörtelen lánchúzásának, és egyre mélyebbre süllyedt a tengerben. Minden kétségbeesett lélegzeténél sós víz árasztotta el a száját. Megérezte Meilin kezét a karja alatt, aki megpróbált segíteni neki a felszínen maradni, de már késő volt. Abeke tehetetlenül vergődött, azután a víz összezárult a feje fölött.

A következő pillanatban szilárd talajt ért a lába.

Egy homokzátony!

Meilin is felállt Abeke mellett, és felnevetett a megkönnyebbüléstől. Jóllehet most is állukig ért a sós tengervíz, de már nem fuldokoltak. Egy hosszú percig mindkét lány lihegett, amíg sikerült újra összeszedniük magukat.

Meilin hátrapillantott a hajóra.

– Zerif megőrült – zihálta a lány. – A Hódítóknak nyilvánvalóan élve kellünk, máskülönben már az Oceanusnál végezték volna velünk. Akkor hát miért tette kockára az életünket?

– Kis híján megöltem – jegyezte meg Abeke töprengve. – Gondolom, hogy az ilyesmi bárkit felbosszantana. De most súlyosabb gondjaink is akadtak. Meilin, nézd!

Míntha maga a tenger kelt volna lábra a parton. Hirtelen szétvált előttük a tajték, amint egy hatalmas test keresztülsiklott feléjük a vízben. Abeke először úgy képzelte, hogy egy óriási, tenger alatti sziklatömböt sodor az ár. Azután a hullám alatt megpillantott egy páncélos bőrű, verdeső farkat. Egy gigantikus krokodil állt meg a habokban alig tíz méternyire tőlük. Meredt tekintetét a két elcsigázott lányra szegezte.

Magas, tetőtől talpig páncélba öltözött alak gázolt be a vízbe a partról, arcát szarvval díszített maszk takarta. A krokodilhoz lépett, kezét az állat hosszú orrára fektette. Összefonta maga előtt két izmos karját, majd a zátonyon csapdába esett Abekére és Meilinre nézett.

A Hódítók vezére, Gar tábornok várt rájuk. A Pusztító.

OKAIHEE

Rollan tudta jól, hogy útjuk Nilón keresztül Cabaro talizmánjának megszerzésére olyan lesz, mint egy túlélőtábor ezen a kegyetlen vidéken, de mindvégig azzal vigasztalta magát, hogy legalább az éghajlat meleg, akárcsak gyermekkorának Cordobájában. Napközben mindnyájukról csorgott a verejték – Rollan ingét még mindig sófoltok tarkították. Most már azonban, napnyugta után, egész testében reszketett a hidegtől. Rollan még annak a kicsiny melegségnek is örült, ahol a válla Conorhoz ért. Úgy érezte, testének csupán ez a része nem fázik.

Nagyon szép este volt. Rollannak el kellett ismernie. A sötét égboltot sűrűn borították a csillagok, csak helyenként tarkták el szeme előtt a káprázatos látványt a könnyű szellőben hajladozó fák.

Tarik egy apró falucskára néző, homokos emelkedőn állította meg a csapatot, ahol egy tikkadt, tüskés bokor nyújtott

vajmi kevés menedéket. *Okaihee talán máris a Hódítók megszállása alatt áll, figyelmeztette őket Tarik. Bölcsebb lesz, ha előbb alaposan megfigyeljük, kik járnak ki és be.*

Mostanáig egész pontosan senki. Amint az éjszaka lassan körülölelte őket borzongató hidegével, egyre hívogatóbbnak tündek Rollan szemében a kerítés túloldalán vöröslő lángok. Még ha ellenség üli is körbe a tüzeket, legalább nem kellene tovább fázniuk.

Igencsak valószínű, hogy Okaihee *tényleg* a Hódítók uralma alá került – amerre csak mostanáig jártak, az ellenség vagy lemészárolta a falvak vénjeit, vagy behódolásra kényszerítette őket a „védelem” fejében. Tarik elmagyarázta, hogy ez a „védelem” nem jelent túlságosan sokat: nem vetik rabszolgasorba a gyermekeiket, és terményeiknek csupán a felét kell beszolgáltatniuk a megszálló seregek ellátására.

Habár Okaihee látszólag békés volt, Rollan és társai megtanulták már a saját kárukon, hogy a legnagyobb óvatossággal merészkedjenek be a falvakba. Előző nap beszélni próbáltak egy falu főnökével, és mielőtt észbe kaphattak volna, egyszerre hat Hódító vette körül őket. Egyikük egy különösen vérszomjas hiúz oldalán harcolt. Rollan megérintette a bekötött sebet a karján. Meilin bizonyára úgy tenne, mint aki visszataszítónak tartja a sérülést, Rollan mégis úgy gondolta, hogy a lány titokban le volna nyűgözve.

Meilin. Vajon hol lehet most?

Bárcsak tudhatná! Legutóbbi küldetésük, ami az Oceanus szigeteire vezette a csapatot, forgószélszerű zűrzavarban végződött. Végül sikerült találkozniuk Muloppal, az óriáspolippal, aki önszántából átadta nekik a talizmánját, a Korallpolipot, és figyelmeztette őket, miért is töri magát olyan elszántan a Pusztító, hogy megszerezze a Nemes Vadak által őrzött talizmánokat: ki akarja szabadítani Kovót, a Majmot a börtönéből.

Azután fordult rosszra minden. Rollant most is kísértette Meilin különös, meggyötört tekintete, amikor a lány ellenük fordult. Még rosszabb érzés volt, hogy felismerte a kifejezést; édesanyja, Aidana szemében ugyanilyen gyötrelem sötétlett, amikor Gerathon átvette akarata fölött az uralmat. Rollan már kétszer lelte kis híján halálát egy számára fontos ember kezétől, és a tekintetükön keresztül kénytelen volt a Nagy Kígyó szemébe nézni.

Rollan megrázta a fejét, és igyekezett visszaterelni a gondolatait Okaihee kerítésére. Ám a megszállott Meilin képe, amint érzéketlen arccal vonszolja Abekét a Hódítók irányába, nem hagyta nyugodni, egyre csak kísértette a gondolatait. Mintha a világegyetem is be akarna bizonyítani valamit neki: *Újra és újra magadra fogsz maradni. Téged szeretni valóságos átok.*

Ahányszor azonban Rollan meglátta Essix körvonalait elsuhanni a gyér, holdfénnel szegélyezett felhők előtt az éjszakai

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

égbolton, máris enyhült a szenvedése. A sólyom legalább hűséges maradt hozzá – és kezdett úgy viselkedni, mintha már majdnem kedvelné Rollant. Ha Essix nincs mellette, talán képtelen lett volna folytatni a küldetést. Tarik is: az idősebb zöld köpenyes sziklaszilárd elszántsággal, állhatatosan vezette őket egyre mélyebbre Nilo elfoglalt területeire, habár Rollan tudta jól, hogy Meilin és Abeke elvesztése mélyen megrázta. Talán még jobban is, mintsem kimutathatná.

– Szia, Rollan! – üdvözölte Conor. Rollan összerezte a hangra. Legjobb barátja, higgadt és bizakodó tekintetével, egyértelműen aggódott Rollan arc kifejezése láttán. – Jól vagy?

– Igen – felelte Rollan. Kényelmetlenül feszengett a földön.
– Csak tudod, csontig átfagytam. Ráadásul homok került a gatyámba. És tényleg púp van a hátamon. Egyébként tök jól vagyok.

– De hát... – szólt Conor elcsukló hangon. Megköszörülte a torkát. – Arra gondoltam, csak úgy magamban, hogy nagyon fontos lenne minél többet beszélnünk a történekről.

– Nem mondd komolyan!?! – horkant fel Rollan. – El-lenséges területen járunk, éppen az egyik utolsó megmaradt talizmánt próbáljuk felkutatni, te pedig az *érzéseink* miatt aggódsz?

Tarik a hasán feküdt Conor túloldalán, most azonban kinyújtotta karját a fiú mellett, és Rollan vállára fektette a kezét. Suttogóra fogta a hangját.